

og søger at skaffe sig selv og Brandforsikringen Frihed til alle mulige Omvæltninger og til at rage op i Loven og til, kort sagt, at gjøre, hvad de vilde. Dette er den virkelige Stilling, og det er derfor, jeg siger, at den ærede Minister ikke optræder her som Justitsminister, thi saa vilde han see at skaffe sig en lovbunden Frihed for at faae dette Institut udviklet, om det trænger dertil, men derimod træder han op som Overbranddirecteur; thi naar han ikke kan faae en Lov til i dette Selskabs Interesse at vælte om saa Meget, som han og Repræsentantskabet synes, styder han Alting fra sig, hvilket forekommer mig ikke er nogen heldig Stilling for den ærede Minister. Den ærede Minister maa troe, at naar vi skulle gaae fremad og virke i Forening, maa der en hjerteligere Tilslutning til Duffet, som have yttret sig her i lang Tid, og dersom den ærede Minister kunde sige, at Fleertallets Forslag var saaledes bestaende, at det tvinger Justitsministeren til at forandre Brandforsikringen, da vilde jeg sige, at han med Grund kunde vise det fra sig, men det lader jo den nærværende Brandforsikring staae, saa længe han og den have lyst til. Naar den høitærede Minister og den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (D. Müller) have meent, at man igjennem § 22 i Loven af 4de Marts 1857 ved Hjælp af de Udtryk, som der fremkomme, kunde gjøre omtrent det Samme, som om denne Lov, der er kommen til os fra Regjeringen eller fra det andet Thing, blev antagen, saa troer jeg dog, at de derved gaae for vidt i Fortolkningen af Ordet „Bestyrelsen“. Repræsentantskabet og Ministeriet ere jo ogsaa vegne tilbage derfor, og jeg holder mig overbevist om, at denne Maade at benytte Udtrykket „Bestyrelsen“ paa vil ingen Justitsminister give Medhold, men han vil sige, det kan ikke være Meningen. — Naar den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 3die Valgkreds sagde, at det Første, der efter Fleertallets Forslag kunde ligge for, var, at Bestyrelsen kunde stilles bort fra Justitsministeriet, saa troer jeg ligeledes, at det er netop det, der kan ligge deri. Jeg er overbevist om, at man har tænkt sig Muligheden af, at Justitsministeren, som ikke vil have, at Foreningen skal betragtes

som Statsinstitut, men som Privatinstitut, maa blive fæd af denne idelige Indblanden i denne Sag, og at han, da vi hidtil ikke have vidst, om han har havt Ansvarlighed som Justitsminister eller som Overbranddirecteur, med Fornøielse vilde føre os, derhen, at Bestyrelsen blev taget fra ham, for at han saaledes kunde indtage en Stilling, der hænger mere sammen med den ophævede, han indtager i Staten. Den hele Sags Historie er allerede ikke saa kort; det er bemærket, at da vi begyndte at behandle Finantslovene, fandt vi Brandforsikringen indblandet deri, idet deri var opført nogle Indtægter og Udgifter, hvoraf nogle kom til Statskassen, men andre bleve holdte udenfor; men da vi lidt efter lidt kom til at see nærmere paa Sagen derved, at der indkom ikke saa Klager over en kostbar Bestyrelse, og en ulige Fordeling af Præmier, kort sagt, en ikke ringe Grad af Utilfredshed, saa begyndte man at behandle denne Gjenstand paa samme Maade som de andre i Finantsloven, men da traadte Justitsministeren til og nægtede, at dette maatte skee, og erklærede, da det Spørgsmaal blev stillet ham positivt: — er denne Brandforsikring et offentligt eller privat Institut? — at efter hele dette Instituts Charakter, og efter som det beroer paa en gjensidig Assurance, er det et privat Institut og har ikke Andet med det Offentlige at gjøre, end at det slaager under Justitsministerens Tilsyn. Efterat denne Erklæring var afgiven, blev Alt, hvad der var Assurancevesen, og som hidtil havde været holdt indenfor Linien i Finantsloven, taget ud, og der blev kun tilbage det Tilbud, som Assuranceforeningen gav til Statskassen for at faae Contorer etc. Derpaa trængte Duffet frem om at see dette Institut, som intet Monopol, havde oetruieret saaledes, at det blev muligt for private Instituter at træde i Concurrence med det for at bringe det til at handle forstandigere og bedre i Alles Interesse, og jeg kalder det at varetage Alles Interesser, under enhver Omstændighed at skaffe dem en saa fuldkommen Sikkerhed som muligt for en billig Priis. Naar et æret Medlem siger, at en Deel af Foreningen kunde have deres Assurance billigere end de øvrige Dele, og det derimod er indvendt, at dette var en slem Afspaltelses-